A dr. K Á ügyvéd ( ) által képviselt Novartis Hungária Kft. (1114 Budapest, Bartók Béla út 43-37.) kérelmezőnek a dr. B L irodavezető által képviselt Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) kérelmezett ellen a kérelmezett által hozott Vj/96-309/2010. számú közigazgatási hatósági végzés bírósági felülvizsgálata iránt indított közigazgatási nemperes eljárásban a bíróság meghozta a következő

V é g z é s t

A bíróság a kérelmező felülvizsgálati kérelmét elutasítja.

Az eljárási illetéket a kérelmező viseli.

A végzés ellen jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A kérelmezett a 2014. június 13-án kelt Vj/96-309/2010. számú végzésében a kérelmezővel szemben 10.000.000.-forint eljárási bírságot szabott ki. A kérelmezett 2010. december 7-én több vállalkozással, köztük kérelmezővel szemben versenyfelügyeleti eljárást indított annak megállapítása érdekében, hogy a Magyarországon a kontaktlencsék és ápolószereik forgalmazásában részt vevő piacvezető vállalkozások egy piackutatási szolgáltatás mögé rejtett információs rendszert működtettek-e. A kérelmezett azt feltételezte, hogy e rendszer keretében az eljárás alá vont vállalkozások olyan üzleti adatokat osztottak meg egymással, amelyek tartalmazták az egyes részt vevő vállalkozások magyarországi értékesítés céljából eladott termékeinek mennyiségi és áradatait. Az üzleti adatok cseréjét negyedéves gyakorisággal a közreműködő piackutató cég segítségével folytatták egymás között. A kérelmezett szerint ez a rendszer alkalmas lehetett arra, hogy az érintett vállalkozásokra vonatkozó, máshonnan be nem szerezhető, üzleti titkot tartalmazó és ezáltal a vállalkozások üzleti döntéseit befolyásolni képes adatok kerüljenek megosztásra, aminek a segítségével a vállalkozások versenykorlátozó módon összehangolhatták piaci magatartásukat és csökkenthették az egyes vállalkozások piaci magatartásaiból következő bizonytalanságot. A kérelmezett azt feltételezte, hogy az érintett vállalkozások, ideértve a Kleffmann Kft. piackutató céget, megsértették a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpvt.) 11. § (1) bekezdését.

A kérelmezett a 2014. június 13-án kelt Vj-96-310/2010. számú határozatában végül megállapította, hogy a CooperVision Optikai Cikkeket Forgalmazó Kft. 2003 novemberétől 2010. július 31-éig, a FOTEX-OFOTÉRT Kft. 2003 októberétől 2010. július 31-éig, a Johnson & Johnson Kft. 2003 októberétől 2010 májusáig, a kérelmező pedig 2003 októberétől 2010. július 30-éig jogsértést követtek el, amikor piackutatás kereteit felhasználva máshonnan be nem szerezhető egyedi mennyiségi és árbevételi adatokat osztottak meg egymással, ami a Tpvt. 11. § (1) bekezdésébe ütközött. A kérelmezővel szemben a kérelmezett 34.500.000.-Ft bírságot szabott ki. A kérelmezett a Kleffmann Kft.-vel szemben az eljárást megszüntette.

2011. június 30-án kelt Vj-096-25/2010. számú végzésével az eljárás során a kérelmezetti vizsgáló kötelezte a kérelmezőt, hogy a végzésben felsorolt kérdésekre adjon választ, adatot, illetve dokumentumot 2011. augusztus 22-éig. Az 51. kérdés az volt, hogy a kérelmező ismertesse a negyedéves adatok előállításának módját, ha pedig az adatgenerálás módjában a vizsgált időszakban

- bizonyos termékek, vagy a teljes termékkör esetén - érdemi változások történtek, ismertesse ezeket a változásokat. A kérelmező válaszában előadta, hogy mindig a megelőző negyedév vonatkozásban kerültek adatok (azaz a múltbeli tevékenységre vonatkozó adatok) generálásra az összes eladott lencse darabszám (magyar vevőknek értékesített) vonatkozásában, valamint az ezen teljes értékesítések összértéke került megadásra a listaár alapján (azaz az árengedmények nem kerültek beszámításra), valamint összesítve minden egyes, az adott termékkategóriába tartozó „shelf-keeping unit" olyan egységet jelent, amely egy adott márkán belül különböző jellemzőkkel rendelkező termékeket tartalmaz.

A 2011. november 10-én kelt Vj-096-51/2010. számú végzésében a vizsgáló kötelezte a kérelmezőt, hogy 2011. november 28-áig a végzésben szereplő kérdésekre adjon választ, adatot, illetve dokumentumokat az érdemi döntéshez. A kérelmező előadta, hogy áradatot a CIBA Vision Magyarország nem küldött meg a Kleffmann Kft. részére, a Kleffmann Kft. által elkészített piackutatásokban található múltbeli és átlagos áradat nem a CIBA Vision Magyarország által a Kleffmann Kft. részére küldött tényleges áradatokon alapult, hanem az kizárólag egy a Kleffmann Kft. által megállapított derivatív adat volt. A kérelmező szerint egyértelmű volt, hogy a Kleffmann Kft. által elkészített piackutatások nem tartalmaztak bármilyen utalást jövőbeni árakra és mennyiségekre. A Kleffmann Kft. által megállapított múltbeli átlagos áradatokból nem lehetett aktuális és jövőbeli árakra vonatkozó információkat megállapítani. Az értékesített termékek száma, amelyek a Kleffmann Kft. részére megküldésre kerültek, magában foglalta az ún. próbalencséket is. Ezek a lencsék ingyenesek, és nem generálnak tényleges bevételt. Ennek megfelelően amennyiben a Kleffmann Kft. a két adatot - értékesített lencsék mennyisége és az eladások értéke - használta, a piackutatásban szereplő átlagos áradatok előállítása során, úgy a vonatkozó átlagos áradatok jelentősen torzítottak és pontatlanok. A kérelmező szerint a Kleffmann Kft. által megállapított átlagos múltbeli árak nem bírtak jelentőséggel. Azt is előadta a kérelmező, hogy a CIBA Vision Magyarország által a Kleffmann Kft. részére megküldött, az eladott kontaktlencsék értékére vonatkozó adatok kizárólag a listaár alapján kerültek megállapításra. A CIBA Vision Magyarország az árengedmények széles körét alkalmazta, amelyek a listaárból levonásra kerültek. Ezen árengedmények nem szerepeltek az eladott mennyiségre vonatkozó, a CIBA Vision Magyarország által a Kleffmann Kft.-nak küldött adatok között. A kérelmező arra a következtetésre jutott, hogy így ezen adatok nem alkalmasak arra, hogy akár a múltbeli, akár a jövőbeli árak vonatkozásában érdemi indikációként szolgálhassanak.

A kérelmezett a 2013. november 5-én kelt Vj/96/209/2010. számú végzésével felhívta a kérelmezőt, hogy nyilatkozzon arról, hogy a 2003. október 1. és 2010. június 30. között a kontaktlencse és kontaktlencse ápolófolyadék értékesítéséből származó tényleges árbevétele megfelel-e a versenytanács előzetes álláspontjában foglaltaknak. A kérelmezett ezt a tényleges árbevételt a Kleffmann Kft. részére szolgáltatott 2003/IV. negyedév-2010/II. félév közötti időszakra vonatkozó árbevételi adatok alapján határozta meg. Erre a kérelmező 2013. december 5-én kelt adatszolgáltatásában úgy nyilatkozott, hogy az adatok helyesek.

A kérelmezett ezt követően a 2014. január 7-én kelt Vj/96/238/2010. számú végzésében felhívta a kérelmezőt, hogy nyilatkozzon arról, hogy ha a Kleffmann Kft.-nek nem a tényleges árbevételét adta meg, hanem az értékesített mennyiség alapján listaáron generált adatot, hogyan lehetséges, hogy a tényleges bevétel megfelel a piackutatás céljára generált adattal.

Ezt követően a kérelmező az előzetes álláspontra adott válaszában úgy pontosította a korábbi

nyilatkozatát, hogy a Kleffmann részére a tényleges árbevételi adatok kerültek megküldésre. Az értékesített mennyiségekre vonatkozó adatok magukban foglalták az árbevétellel nem járó próbalencséket is.

A Vj-96-258/2010. számú jegyzőkönyv szerint ezután a kérelmező - kérelmezetti kérdésre - úgy nyilatkozott az eltérésre, hogy belső adminisztratív tévedés okozta az adatszolgáltatások közti eltéréseket. Az első adatszolgáltatás megadásakor egy korábbi munkavállalót kerestek meg, aki a téves tájékoztatást adta meg, majd azt követően, hogy rájöttek arra, hogy tévedés következett be a válaszadásban, helyesbítették a korábbi álláspontjukat.

Fentiek alapján a kérelmezett eljárási bírságot szabott ki a 2014. június 13-án kelt Vj/96-309/2010. számú végzésében. Hivatkozott a Tpvt. 44. § (1) bekezdésére, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. §-ára, 6. §-ára, Tpvt. 65. § (2) bekezdésére, 61. § (1) bekezdésére és (3) bekezdésére, a Ket. 61. § (4) bekezdésére. A kérelmezett szerint ha az ügyben potenciálisan kiszabandó bírság alapjának meghatározása végett nem kérdezett volna rá arra, hogy a Kleffmann Kft.-nek szolgáltatott árbevételi adatai megfeleltek-e a tényleges árbevételnek, a kérelmező korábbi adatszolgáltatásának valótlansága nem derült volna ki az eljárás során. Hivatkozott arra, hogy a kérelmező 2013. július 30-ai adatszolgáltatása már nem tartalmazza a listaáras árképzésre vonatkozó hivatkozást azén érv alátámasztására, hogy a kérelmező által a Kleffmann részére megküldött adatok nem alkalmasak arra, hogy akár a múltbeli, akár a jövőbeli árak vonatkozásában érdemi indikációként szolgálhassanak. A kérelmező már ekkor felismerte, hogy az árképzés metodikájára adott válasza téves volt, de ezt nem jelezte önként a kérelmezettnek. A belső adminisztrációs hibára való hivatkozás nem elegendő kimentési ok. Az eljárási bírság összegével kapcsolatban kifejtette, hogy az adatok a vizsgált magatartás értékeléséhez nélkülözhetetlenek voltak, és a kérelmezett téves adatok figyelembe vételével hozott volna döntést. A kérelmező nem jóhiszeműen járt el. A Tpvt. 61. § (3) bekezdésének alkalmazásában a kiszabható bírság töredékében határozta meg az eljárási bírság összegét.

A kérelmező jogorvoslati kérelmet terjesztett elő a kérelmezett Vj/96-309/2010. számú eljárási bírságot kiszabó végzése ellen, mert álláspontja szerint az bizonyítatlan feltételezéseken nyugszik, az egész eljárás során együttműködött a kérelmezettel, és a kiszabott bírság összegszerűségében is eltúlzott. Előadta, hogy nincs tényleges bizonyíték arra, hogy felismerte volna korábbi előadásának pontatlanságát még azt megelőzően, hogy a pontosított tényelőadását megtette volna. Emellett csupán fikció, hogy a kérelmező nem korrigálta volna a korábbi előadását a kérelmezett konkrét rákérdezése nélkül. Álláspontja szerint azon érvelés, miszerint a kérelmező által a piackutató társaság részére küldött múltbeli és összesített adatok miért nem voltak alkalmasak az értékesítési stratégiára vonatkozó következtetések levonására, teljességgel független volt a listaárak kérdésétől. Arra is hivatkozott a kérelmező, hogy végül a kérelmezett által meghozott határozat is azt bizonyítja, hogy a kérelmező által előadás pontatlansága nem volt alkalmas a tényállás felderítésének meghiúsítására, mert a jogsértés megállapítása körében e tényeknek nem volt jelentősége. A kérelmező magatartásából, az adatszolgáltatási felhívásokból végül nem lehet olyan következtetésre jutni, hogy a valós tényállás felderítésének meghiúsítására törekedett volna. A kérelmező szerint a feltárt tényállásból megállapított objektív körülményekből nem lehet a feltételezett szubjektív irányultságra következtetni. A kérelmező aránytalannak tartotta a bírság összegét is, mert az érdemi döntés meghozatalát csaknem 5 hónappal megelőzően már tájékoztatta a kérelmezettet a pontosított álláspontjáról, vagyis a valós tényállás feltárására nem lehetett hatással, a

jogsértés súlya elenyésző. Emellett a végül kiszabott bírsághoz képest is eltúlzott az eljárási bírság.

A kérelmezett a támadott végzésben foglaltakat fenntartotta.

Nyilatkozatában a kérelmező fenntartotta a jogorvoslati kérelmében foglaltakat.

A kérelmező bírósági felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A közigazgatási bíróság elsődlegesen hangsúlyozza, hogy a jelen közigazgatási nemperes eljárás tárgya kizárólag a kérelmezett jogerős támadott végzésének jogszerűségi felülvizsgálata. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knptv.) 4. §-a folytán megfelelően irányadó Pp. 339/A. §-a szerint a bíróság a közigazgatási végzést - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. A közigazgatási nemperes eljárásban is a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 3. § (2) bekezdése és 215. §-a értelmében a kérelem és az ellenkérelem keretei között vizsgálja felül a közigazgatási végzést.

A Tpvt. 61. § (1) bekezdésében foglalt eljárási bírságot kiszabó végzés mérlegelési jogkörben hozott döntés, így a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 339/B. §-a szerint mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Tpvt. 44. § (1) bekezdése szerint a versenyfelügyeleti eljárásra a Ket. rendelkezéseit kell alkalmazni a Ket. 15. § (4) bekezdése, 18. §-a, 29. § (3)-(12) bekezdése, 30. § *a)* és *b)* pontja, 31. § (1) bekezdés j) pontja, 33/A. §-a, 33/B. §-a, 38. §-a, 43. § (6a) bekezdése, 46. § (2) bekezdése, 47. §-a, 51. § (1) és (5) bekezdése, 61. § (1) bekezdése, 70. §-a, 71. § (7) bekezdése, 74. § (2)-(5) bekezdése, 88. §-a, 88/A. §-a, 91. §-a, 93. §-a, 94. §-a, 94/A. §-a, 109. § (2) bekezdése, 116. §-a, 127. § (1)-(5) és (7) bekezdése, 128. § (1) és (3) bekezdése, 130. §-a, valamint 134. § b) és c) pontja kivételével.

A Tpvt. 61. § (1) bekezdése szerint az ügyféllel, az eljárás egyéb résztvevőjével, illetve a tényállás tisztázása során közreműködésre kötelezett személlyel szemben eljárási bírság szabható ki, ha az eljárás során olyan cselekményt végez, vagy olyan magatartást tanúsít, amely az eljárás elhúzására, a valós tényállás feltárásának meghiúsítására irányul, vagy azt eredményezi.

A Ket. 61. § (4) bekezdése értelmében az eljárási bírság kiszabásánál a hatóság figyelembe veszi:

a) a jogellenes magatartás súlyát és a felróhatóság mértékét,

b) az érintett vagyoni helyzetét és jövedelmi viszonyait, továbbá

c) az eljárási bírságnak ugyanabban az eljárásban történő ismételt kiszabása esetén az előző bírságolások számát és mértékét.

A Tpvt. 61. § (1) bekezdésében szabályozott eljárási bírság (rendbírság) szubjektív alapú joghátrány, amelynek kiszabhatóságához az szükséges, hogy a Tpvt. 61. § (1) bekezdésében meghatározott magatartásának, cselekményének lehetséges következményei tekintetében a megbírságolt személy

felróhatósága megállapítható legyen. E felróhatóság abból fakad, hogy a Tpvt. 44. §-a kizárólag a Ket. 61. § (1) bekezdésének alkalmazását zárja ki, ugyanakkor a Ket. 61. § (4) bekezdés a) pontja - amelyet viszont a Tpvt. nem zár ki - kifejezett kötelezettségévé teszi a kérelmezettnek a felróhatóság mértékének figyelembe vételét. E szubjektív alapú bírság tudati elemére a kérelmezett az eljárási bírság kiszabása körében feltárt objektív körülményekből következtethet, vagyis azt kell figyelembe vennie, hogy megállapíthatóak-e olyan tények a megbírságolt magatartásával kapcsolatban, amelyből a valós tényállás feltárásának meghiúsítására irányultságra, vagyis arra lehet következtetni, hogy a kérelmező jelen ügyben jobb tudomása ellenére nyújtott be valótlan adatszolgáltatást, illetve az ellentmondó nyilatkozatokkal a valós tényállás megállapíthatóságát befolyásolta volna. E körben a kérelmezettnek azt is figyelembe kellett vennie, hogy a felróhatóság körében van-e olyan körülmény, amely a kérelmező maga által is elismert téves adatszolgáltatása tekintetében közrehatott, vagy ezt a felróhatóságot kizárta.

A belső adminisztrációs hibára vonatkozó hivatkozás nem fogadható el, mert ahogyan ennek elnevezése is mutatja, e hiba a kérelmező érdekkörében merülhetett fel, nem tekinthető tehát olyan külső körülmény közrehatásának, amely a felróhatóságot akár csak enyhítené is. Kérelmező az érintett piac professzionális szereplője, tisztában kellett lennie a kérelmezett által folytatott vizsgálatban kért adatok természetével, tényállásbeli relevanciájával, az adatok téves közlésének következményeivel, egyáltalán azzal, hogy a kért adatok az ügyben a tényállás részét képezik, emellett jogi képviselettel is eljárt. Ebből következően a belső adminisztrációs hibára, a nem megfelelő munkatárs megkeresésére, vagy e munkatárs tévedésére való hivatkozás a Tpvt. 61. § (1) bekezdésében foglalt „irányultság", felróható tudattartalom kizárására nem alkalmas.

Szemben kérelmező hivatkozásával, tény és nem pusztán feltételezés, hogy a kérelmezettnek kellett az előzetes vizsgálat során nyilatkozattételre felhívni a kérelmezőt, hogy tisztázza, hogy milyen metodikával számított milyen adatok megküldésére került sor, és mivel magyarázható a szintén a kérelmezett által felfedett, a kérelmező részéről többször megerősített nyilatkozatok és az árbevétel-kalkuláció közötti ellentmondás. Az eljárás során a kérelmező részéről ezen ellentmondás önkéntes feloldására nem került sor. A jelen ügyben nem csupán egy-egy érvelés közötti ellentmondásról van szó, hanem számszerűsíthető adatok, illetve ezek kalkulációjára vonatkozó kérelmezői állítások következetlenségéről. A közigazgatási bíróság nem vitatja el a kérelmező azon jogát, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban a kérelmező a védekezéséhez felhasználhat jogi érveket, ugyanakkor a kérelmezetti adatszolgáltatási kérések ténykérdésekre vonatkoztak, amelyek között az ellentmondás a kérelmező által sem vitatottan fennállt. A Ket. bizonyítási terhére vonatkozó szabállyal együtt kell értelmezni a Tpvt. 65. § (2) bekezdésében foglalt azon kötelezettséget, hogy a vizsgáló, illetve az eljáró versenytanács felhívására az ügyfél köteles közölni az érdemi döntéshez szükséges adatokat, ideértve a személyes adatokat is. Az ügyfél jogsértést beismerő nyilatkozatot nem köteles tenni, azonban az egyéb, rá nézve terhelő bizonyíték rendelkezésre bocsátását nem tagadhatja meg. Kérelmező nem utalt olyan tényállási elemre, amelyet a kérelmezett ne ellenőrzött volna a bírság kiszabása előtt. A kérelmezett a tényleges árbevételre vonatkozó számítást maga végezte el, ennek eredményét a kérelmező tudomására hozta, amelyet a kérelmező először elfogadott, majd a kérelmezett végzett további eljárási-vizsgálati cselekményeket, így a kérelmezett nyilatkoztatta meg a kérelmezőt a kérelmezett saját maga által feltárt tényállásbeli hibával kapcsolatban. Tény az is, hogy a kérelmezett általi, a Vj/96-238/2010. számú végzéssel történő indokolási kötelezettséget a kérelmező nem teljesítette, csak a tárgyaláson történt hivatkozás a fenti belső adminisztrációs hibára mint kimentő okra, korábbi beadványaiban a kérelmező részéről a korrekció érdekében nem történt eljárási cselekmény, miközben a Vj/96-158/2010. számú adatszolgáltatás már nem tartalmazta a

listaáras képzésre vonatkozó hivatkozást. Kérelmezőtől mint szakcégtől, és mint az adatszolgáltatásban érintett szereplőtől elvárható volt, hogy az ellentmondást felismerje, és erről tájékoztassa a kérelmezettet.

Az árbevételi, és ennek képzését jelentő adatok a Tpvt. 61. § (1) bekezdése alkalmazásában a jelen ügyben a tényállás részét képezték, ahogyan arra a támadott kérelmezetti végzés is utalt, jelentősége az ügyben potenciálisan kiszabandó bírságalap, illetve a vizsgált piaci magatartás versenyjogi hatásainak, így a vizsgált versenysértő magatartás Tpvt. szerinti megítélésének értékelése körében is a kérelmezett által figyelembe veendő körülmény. Az, hogy végül az eljárást lezáró, versenyjogi jogsértést megállapító érdemi döntésben a kérelmezett ezen adatokat más bizonyítékokkal és körülményekkel a tényállás tisztázása körében miként értékel és milyen jogi következtetésre jut, az érdemi határozat meghozatala során elvégzendő szabad bizonyítékmérlegelésre tartozó kérdés, ahhoz azonban, hogy a kérelmezett egyáltalán a Tpvt. 65. § (1) bekezdésében és a Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt e kötelezettséget el tudja végezni, pontos adatokra van szüksége, melynek feltárási folyamatába a Tpvt. 65. § (2) bekezdése ügyféli kötelezettséget is megállapít, ennek nemteljesítésére pedig eljárásjogi jogkövetkezményt rendel, a jelen ügyben megítélendő eljárási bírságot.

A Tpvt. 61. § (3) bekezdése szerint az eljárási bírság legkisebb összege ötvenezer forint, legmagasabb összege vállalkozás esetében az előző üzleti évben elért nettó árbevételének egy százaléka, vállalkozásnak nem minősülő természetes személy esetében ötszázezer forint. Az eljárási bírság kiszabása körében a Ket. 61. § (4) bekezdése alkalmazandó, vagyis a kérelmezettnek az ott meghatározott körülményeket kell mérlegelnie a bírság összegszerűsége körében. Jelen ügyben egy 2010 óta folyó versenyfelügyeleti eljárásról van szó, amelyben a vonatkozó adatszolgáltatásra 2011-2012-ben került sor, és csak ehhez képest az érdemi döntéshozatalt megelőzően 5 hónappal került sor a kérelmezett kezdeményezésére a korrekcióra. A közigazgatási bíróság utal arra, hogy a közigazgatási eljárásban a tényfeltárás folyamat, a kérelmezett több eljárási cselekményt végez, a tényeket nemhogy joga, hanem kötelessége egyenként és összességében is értékelni, s az eljárást ésszerű határidőben lezárni. Ennek megfelelően az abban megnyilvánuló rosszhiszemű eljárásvitel, amely szinte az egész eljárás időtartama alatt tévúton tartja a kérelmezetti tényállás-tisztázást valamely tényállási elem tekintetében, hogy a kérelmezetti többszöri felhívásra csak az eljárás lezárását közvetlenül megelőző időszakban történik pontos és egyértelmű adatszolgáltatás, a jogellenes magatartás súlyát növeli és nem csökkenti. A Tpvt. 61. § (3) bekezdése kijelöli az eljárási bírság összegének alsó és felső határát. Kérelmezett ezt figyelembe véve, a támadott végzésben helyesen állapította meg, hogy a kiszabható bírságmaximum elenyésző töredékében került sor a bírságkiszabásra. Az eljárási bírság összegszerűségének a közigazgatási anyagi jogi bírsághoz való mérése kapcsán a közigazgatási bíróság ismételten utal arra, hogy a Tpvt. 61. § (1) bekezdésében szabályozott bírság szubjektív alapú joghátrány, szankció: az eljárási bírság olyan közigazgatási eljárásjogi intézmény, amelyben a büntető jelleg a domináns, emellett célja a helyes eljárásvitel kikényszerítése is. A Tpvt. 61. § (1) bekezdése önmagában a rosszhiszemű eljárásvitelt szankcionálhatóvá teszi, függetlenül attól, hogy végül a kérelmezett az ügy érdemét miként, adott esetben milyen súlyú intézkedéssel zárja le, figyelemmel arra is, hogy különösen az olyan komplex ügyekben mint a versenyfelügyeleti ügyek, utóbbit számos egyéb körülmény is befolyásolja. Nem zárható ki a Ket. 61. § (4) bekezdés a) pontja alapján a rosszhiszemű eljárásvitel eljárásra gyakorolt hatásának figyelembe vétele, a kérelmezett azonban ezt értékelte mind a valótlan adatszolgáltatás feltárásának időpontja, mint az áradatok ügy érdeméhez viszonyított súlya, illetve az alapján, amit e tény nem megfelelő feltárásának elmulasztása okozhatott volna. Az önmagában nem kimentő ok,

hogy egyébként a kérelmezett általi feltárás folytán a valótlan adat korrekciójára utóbb sor került. Olyan előírást azonban sem a Ket. 61. § (4) bekezdés a) pontja, sem a Tpvt. 61. § (1) bekezdése nem tartalmaz, hogy a kérelmezettnek az eljárási bírság összegét a közigazgatási anyagi jogi bírság összegéhez kell igazítania: az eljárási bírság és az anyagi jogi bírságok elbírálása kapcsán érvényesül ezek önálló elbírálásának elve, mivel e szankciók jogalapja, a kiszabás körében mérlegelendő körülmények köre eltérő. A közigazgatási anyagi jogi bírság az anyagi jogi jogsértés súlyát értékeli, míg az eljárási bírság valamely eljárási kötelezettség megsértésére reagál. A közigazgatási hatósági eljárásban nincs előre meghatározott „pertárgyérték" [Vö. Pp. 120. §], sem a Ket., sem a Tpvt. nem tartalmaz a Pp. 120. §-ához hasonló korlátozó szabályt, ilyet a közigazgatási hatósági eljárások eltérő természetére, az *ex nunc* hatályú hatósági jogalkalmazás jellegére tekintettel eleve körülményes volna alkotni. Ugyanakkor ha a kérelmezői érvelés alapján a közigazgatási bíróság el is fogadhatna valamiféle analogikus jogértelmezést a Ket.-re és a Tpvt.-re vonatkozóan, a kérelmezett még ekkor is csak a végül kiszabott bírságösszeg harmadában határozta meg az eljárási szankció összegét, vagyis az nem tekinthető aránytalannak.

A Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 339/B. § alapján a kérelmezett számba vette az eljárás során feltárt tényeket, a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a bírságkiszabás körében mind a jogalap, mind az összegszerűség tekintetében a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a végzés indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik, a rendelkezésre álló tényeket és bizonyítékokat a kérelmezett egyenként és együttesen is értékelte.

A Knptv. 3. § (4) bekezdése szerint a bíróság lényeges eljárási szabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási végzést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra vagy az eljárás folytatására kötelezi. Mivel a közigazgatási bíróság a jelen ügy körülményei és a kérelmező által felhívott indokok alapján lényeges eljárási szabálysértést, vagyis olyat, amelynek folytán az eljárt hatóságok eljárása más eredményre vezethetett volna, nem állapított meg, a kérelmező jogorvoslati kérelmét elutasította.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43. § (7) bekezdése szerinti 10.000 forint illetéket a kérelmező lerótta, azt a kérelmező viseli.

A Pp. 67. § (1) bekezdés d) pontja, (2) bekezdése és 75. § (2)-(3) bekezdése alapján a közigazgatási bíróság mellőzte a kérelmezett képviseletében eljáró szervezeti képviselő részére eljárási költség megállapítását.

A végzés elleni jogorvoslat lehetőségét a Knptv. 3. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2014. október 01.

Dr. Barabás Gergely s. k.
bírósági titkár